

Det vil jo nemlig let ses, at dersom enten Barnemoderen eller Hr. X. skulde have et skjult N-Anlæg, vilde der intet være til Hinder for, at Barnet kunde have arvet dette, som da kunde have manifesteret sig i Barnets Blodlegemer, medens M-Egenskaben kunde være Arv fra den anden Part.

Som Forholdene er fundet i det foreliggende Tilfælde, maa der siges ikke at være noget Holdepunkt for, at en saadan Mulighed foreligger.

Ikke desto mindre maa jeg anse det for betænkeligt at fastslaa, at et skjult N-Anlæg, som Barnet kan have arvet, ikke skulde kunne være til Stede enten hos Barnemoderen eller hos Hr. X., eftersom Erfaringer for de sidste Par Aar har vist, at et saadant skjult Anlæg meget sjældent kan foreligge.

Der er saaledes for ganske nylig fra Dr. Crome ved det retsmedicinske Institut i Bonn fremkommet en Meddelelse (sidste Nummer, Bd. 24, Hæfte 2—3, Side 167, 1935 af Deutsch Zeitschr. f. d. gesammte gerichtl. Med.), der godtgør, at den omtalte Mulighed kan forekomme realiseret og ikke blot eksistere som teoretisk Tankeeksperiment. Naar nemlig Moderen er rent M (sammensat ved Arv af M-Anlæg fra begge Forældre MM) eller rent N (sammensat NN), maa Barnet jo faa det paagældende Anlæg i Arv, og hvis Barnet ikke viser den til Moderens Anlæg svarende Egenskab, maa det skyldes, at Egenskaben er blevet undertrykt i Barnets Fremtoningstype, trods til Stede værende Anlæg. Den Mulighed foreligger jo ogsaa, at en tilsyneladende ren M- (eller N-) Moder, der føder et Barn af N (respektiv M) Type, i Virkeligheden ikke er ren (eensdobbel), men har N (eller M) skjult, der saa gives i Arv til Barnet, der da tilsyneladende ikke har faaet noget Anlæg fra Moderen, (muligt andet Faderskab end det antagne kan naturligvis ikke forklare, at Barnet mangler den til Moderens Anlæg svarende Egenskab). Jeg har selv haft Lejlighed til at undersøge Forholdene i Dr. Cromes Tilfælde og kan fuldt ud bekræfte Rigtigheden deraf. Ydermere har jeg nylig haft Lejlighed til ogsaa herhjemme at iagttage ganske lignende Tilfælde.

Jeg mener derfor, saaledes som jeg ogsaa har givet det Udtryk i forskellige Publikationer, at Blodtypeegenskabernes særlige Forhold, hvor der efter Systemet foreligger Udelukkelse, *altid* bør anses for Indicie og aldrig for absolut Bevis, og at den Sikkerhed, der kan tillægges Indiciet, er forskellig i de forskellige Blodtypekonstellationer. I nogle nærmer Indiciet sig meget stærkt til det egentlige Bevis, medens det i andre, saaledes ogsaa i det foreliggende, maa vurderes med et vist Forbehold.

Eksempelvis skal anføres, at det er ganske overordentlig usandsynligt og i øvrigt heller aldrig set, at et N- eller B-Anlæg skulde forekomme skjult, medens det af teoretiske Grunde netop maa ventes, at MN-Typen er en af de Typer, hvor en Undertrykkelse af det ene Anlægs Virkning, og da muligvis fortrinvis N-Anlægget, snarest kan forekomme, ligesom man specielt i A₂ B-Typen i OAB-Systemet snarest kan vente en Manifestationshemning af det svage A₂-Anlæg, der tilmed trykkes (beherskes) i mer eller mindre høj Grad af B-Anlægget.

Den formede Udelukkelse efter det ene eller andet System bliver da altid et vægtigt Indicie for, at den udpegede Fader ikke er den rigtige, men Indiciets Styrke er ikke lige stor i alle Blodtypekonstellationer som nærmere anført, og den Fejlkilde, der maa regnes med (sammenlign dog de nedenfor anførte Bemærkninger om Tabmutation), en Manifestationshemning af et af Anlæggene i en sammensat Type (Eksempelvis MN, A₂B). Hvor da andre Omstændigheder, saasom Moderens Forhold til flere Mænd under Avlingsperioden, foreligger oplyst som i sig selv talende for Udelukkelse af een eller flere Mænd, mener jeg, at Retten uden Betænkelighed kan følge Resultatet af Blodtypebestemmelsen. Hvis der derimod uden for selve Blodtypeforholdene ikke findes noget Holdepunkt for, at Moderen har haft Samleje i Avlingsperioden med flere end een Mand, mener jeg, at det vil være betænkeligt retslig at udelukke denne Mand som Fader, i Særdeleshed hvor den formelle (af Systemet følgende) Udelukkelse er baseret paa sammensatte Typer som MN og A₂B.

Hvor hyppig saadan fremtoningsmæssig Undertrykkelse af et tilstedeværende Anlæg forekommer, lader sig i alt Fald i Øjeblikket ikke fastslaa, kun kan man hævde, at det maa være meget sjældent, d. v. s. Hyppigheden maa være under 1 : 1000, og det maa fremhæves, at en saadan Anlægsundertrykkelse ikke paa nogen Maade angriber Rigtigheden af den Arvegang, der nu inden for de to Blodtypesystemer er erkendt som den rigtige. Analog Undertrykkelse af Anlæg, der almindeligvis mani-